

Сеадединъ (листъ 51), че за покоряването на кюстендилския владѣтель, извѣстенъ подъ името Константинъ, и за много други негови държавици и градове, както и за тръгване на войскитѣ въ казаната българска страна (ديار بلغار) се издалъ височайши султански ферманъ. Жупитѣ (мемлекетитѣ), дѣто имало златни и сребърни рудници, били държавни. Осланяйки се на своята голѣма сила и хранейки надежда за независимостта си, Константинъ никакъ не искалъ да се покори. Но като се научилъ, че великиятъ завоевателъ е рѣшенъ да тръгне за страната му съ много войски, за да я удари и завладѣе силомъ, склонилъ да се покори и подчини. Константинъ излѣзълъ на срѣща съ подобаващи почести и съ прѣвъзходни и избрани подарѣци. Послѣ, като прѣдалъ ключоветѣ отъ крѣпоститѣ и градоветѣ, прѣдставилъ и условията за своето васалство. Къмъ Константина било погледнато много снизходително и учтиво и му било позволено да се облѣче въ почетни (царски) дрехи; той билъ назначенъ отново за владѣтель на своята земя, съ условие да плаща джизие и харачъ. За това се издало и височайши ферманъ. Следъ това султанътъ ненадѣйно се върналъ въ Бруса¹⁾.

И тъй, прѣвъз 1371 или 1372 г. земята на Дѣяновци станала васална на Мурада, съ данѣтъ джизие и харачъ. Но че цѣлата вътрѣшна система на управлението на княжеството е останала непокохнатата, и Дѣяновци продължавали да властвуватъ като пълноправни господаре, това се вижда отъ нѣколкото запазени тѣхни актове, дѣто тѣ по своя воля се разполагатъ съ своята земя. Прѣвъз 1377 г. тримата владѣтели на княжеството — Евдокия, Драгашъ и Константинъ — подаряватъ чрѣвъ хрисовулъ, писанъ въ Струмица, нѣкои земи на руския светогорски манастиръ св. Пантелеймонъ²⁾. Отъ сжщата 1377 г. са запазени два хрисовула отъ деспота Ивана Драгаша, отъ които единиятъ засѣга земитѣ на хилендарския

¹⁾ Сжщото се разправя и въ турската история на Рамазанъ заде. Срв. прибавкитѣ.

²⁾ Ето началото и края на този хрисовулъ:

„И благочастива и христолубива господинъ царица Евдокия и съ прѣказлюбливыми синои царства ми деспотомъ Иваномъ Драгашемъ и Костадиномъ, потыцасмо се велико ие по силѣ нашии, дари и чести приносити стѣмъ и вѣжастѣмъ цркъвамъ...

77
1.
Заче?
Мурсе
отъ нѣмъ
въ Бруса